

РЕШЕНИЕ № 430

27.06.2017г., гр.Хасково

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – Хасково в открито съдебно заседание на седми юни, две хиляди и седемнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИВА БАЙНОВА

ЧЛЕНОВЕ: КРЕМЕНА КОСТОВА - ГРОЗЕВА

ЦВЕТОМИРА ДИМИТРОВА

при секретаря Диана Динкова

в присъствието на прокурор Николай Гугушев

като разгледа докладваното от съдия Костова – Грозева адм. д. №372 по описа на съда за 2017 година, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по Раздел III от Глава десета на АПК.

Образувано е по протест на Прокурор при Окръжна прокуратура – Хасково, срещу чл.4, ал.1, т.4 и 5; чл.20, ал.1 (в частта – „и този имот не е основното им жилище“); чл.53а, ал.2, т.4 и чл.62 от Наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги на територията на Община Симеоновград.

В протеста се твърди, че според чл.4, ал.1 от Наредбата, размерът на местните такси и цени на услуги се определял освен при спазване на принципите по чл.8, ал.1 от ЗМДТ, но и за ефективно разпределение на общински ресурси чрез определяне на такси и цени на услуги (т.4) и за насърчаване на частния сектор в предоставянето на регламентираните в Наредбата услуги (т.5). Сочи се, че съгласно чл.8, ал.1 от ЗМДТ общинският съвет определя размера на таксите при спазване на следните принципи: възстановяване на пълните разходи на общината по предоставяне на услугата; създаване на условия за разширяване на предлаганите услуги и повишаване на тяхното качество; постигане на по-голяма справедливост при определяне и заплащане на местните такси. Навеждат се доводи, че по този начин от общинския съвет била надхвърлена законовата рамка – чл.8, ал.1 от ЗМДТ, поради което стореното било без компетентност.

На следващо място се сочи, че с чл.20, ал.1 от Наредбата се определя, че не се събира такса за сметосъбиране и сметоизвозване, ако имотът не се ползва през цялата година и този имот не е основното жилище (по смисъла на ЗМДТ, съгласно дадената в §1, т.2 от ДР на ЗМДТ легална дефиниция) и е подадена декларация по образец от собственика или ползвателя до 15 декември на предходната година. Навеждат се доводи, че в посочената част относно изискването „и този имот не е основното им жилище“ е налице порок, сочещ на недействителност на нормата, тъй като органът на местното самоуправление не е компетентен да определи условията (т.е. материалните предпоставки), при които не се дължи обсъжданата такса. Такъв бил органът на законодателната власт, въвел изричните разпоредби на чл.8, ал.5, ал.6 и чл.71 ЗМДТ.

Твърди се също, че съгласно чл.53а, ал.2, т.4 в Раздел XI от Наредбата се освобождават от такса собствениците на ловни кучета. Цитираното разрешение съответствало на чл.175, ал.2, т.6 от Закона за ветеринарно-медицинската дейност в редакцията преди измененията с ДВ бр.14/2016г., в сила от 19.02.2016г. След промяната в ЗВД вече не съществувало правно основание за прилагане на тази по-благоприятна възможност. Законната норма била императивна и подлежала на стриктно тълкуване, тъй като въвеждала изключение от правилото, че такса за притежаване на куче се дължи (чл.175, ал.1 ЗВД, респ. чл.53а, ал.1 от подзаконовия акт). Ето защо било недопустимо разширяване